

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **P. Ch.**, zast. JUDr. Petrem Navrátilem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Joštova 138/4, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2013, č. j. MPSV-UM/12102/13/9S-JMK, sp. zn. SZ/1784/2013/9S-JMK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**
- IV. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů právního zástupce žalobce JUDr. Petra Navrátila, advokáta se sídlem advokátní kanceláře Joštova 138/4, 602 00 Brno, se nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 9. 2013, č. j. MSPV-UM/12102/13/9S-JMK, sp. zn. SZ/1784/2013/9S-JMK bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce proti

rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně ze dne 19. 6. 2013, č. j. MPSV-UP/3518421/13/HMN zamítnuto a uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Brně ze dne 19. 6. 2013, č. j. MPSV-UP/3518421/13/HMN, sp. zn. SZ/12560/2012/HMN byla odejmuta ode dne 1. 3. 2013 dávka – příspěvek na živobytí, č. j. 1298/2007/BBP příjemci P. Ch., nar. ...

Žalobou ze dne 21. 11. 2013 napadl žalobce rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu, a to z důvodu, že Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Brně (dále jen „správní orgán I. stupně“) nezjistil dostatečně skutečný stav jeho sociálního a majetkového postavení, ačkoliv prokázal a doložil kopiemi, jak bylo finančními prostředky z dědictví domku na ulici Kronové 339/6 a jeho prodeje naloženo. Zároveň předložil listiny k průkaznosti opodstatněnosti jeho argumentace.

Žalovaný se vyjádřil k věci v písemné formě ze dne 18. 3. 2014, v němž uvedl následující:

Napadeným rozhodnutím Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně (dále jen „Úřad práce“) byl žalobci odejmut od 1. 3. 2013 příspěvek na živobytí podle ust. § 44 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPHN“) s odůvodněním, že dle kupní smlouvy ze dne 17. 12. 2012 účastník řízení prodal rodinný dům, jehož byl vlastníkem, dne 20. 5. 2013 do protokolu uvedl, že utržené finanční prostředky byly rozděleny na šest dílů po 315.000 Kč mezi rodinné příslušníky. Dle účastníka řízení byl dům dědictvím matky, ovšem majitelem domu v kupní smlouvě byl pouze on sám, důvod, proč byly získané finanční prostředky rozděleny mezi rodinné příslušníky, nespecifikoval. Nemovitost byla prodána za 1.990.000 Kč, účastník řízení část svého podílu použil na zaplacení exekucí a dluhů, ke kterým se nepřihlíží. Celkové sociální a majetkové poměry účastníka řízení jsou takové, že mohou i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních osobních potřeb. Proti tomuto rozhodnutí podal dne 15. 7. 2013 žalobce odvolání.

V odvolání žalobce uvádí, že rodinný dům byl dědictvím jeho matky L. Ch. a byl na něj převeden, aby v něm mohl bydlet a časem zákonné podíly matky a čtyř sourozenců vyplatit. Jako doklad uvádí prohlášení matky o přijetí podílu 315.000 Kč všemi zúčastněnými. Ohledně prodeje domu bylo dohodnuto, že pokud dům odvolatel neopraví a nebude v něm bydlet, bude cena z prodeje rozdělena, jak se i stalo. Dále odvolatel uvádí, že v době, kdy nesl kupní smlouvu na úřad práce, byla tato již zaslána Katastrálním úřadem. Výplata příspěvku na živobytí mu byla rozhodnutím ze dne 24. 4. 2013 zastavena, poslední dávky mu byly vyplaceny v únoru 2013, nikoliv v březnu 2013, taktéž neobdržel za březen 2013 domluvenou dávku na bydlení na ubytovnu, kde je od 28. 2. 2013 ubytován, nebyla na jejich účet odeslána. Z prodeje domu mu zůstala částka 315.000 Kč, kterou použil na zaplacení dluhů a exekucí. Zůstaly mu prostředky na zakoupení zahradní chatky v zahrádkářské kolonii, ve které bydlí. Prohlašuje, že žádné jiné prostředky nemá. Znovu uvádí, že dům na ulici K. prodal, neboť neměl na opravu chátrajícího domu potřebné finanční prostředky, a na základě předchozí dohody měl matku a sourozence vyplatit. K odvolání odvolatel přiložil prohlášení své matky

L. Ch. o rozdělení peněz z prodeje domu, kopii dokladu o výběru peněz z banky a kopii o převzetí podílu 315.000 Kč s podpisy všech 6 zúčastněných.

Žalovaný přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Byla přezkoumána spisová dokumentace, ze které bylo zjištěno, že je odvolatel svobodný a byl podle ust. § 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů, posuzován samostatně. Příspěvek na živobytí byl odvolateli přiznán od měsíce května 2007, jeho výše byla v průběhu pobírání dávky několikrát změněna, a to v závislosti na změně rozhodných skutečností.

Žalobce užíval k bydlení rodinný dům na adrese, jehož byl výhradním vlastníkem zapsaným i do katastru nemovitostí. Po celou dobu pobírání dávky tuto skutečnost nezpochybňoval. Dne 4. 2. 2013 odvolatel úřadu práce ohlásil změnu ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku, její výši nebo výplatu. Uvedl, že u něj nastane změna trvalého bydliště, a to zřejmě na úřední adresu Důvod této změny neuvedl, změnu měl ihned ohlásit.

Dne 14. 3. 2013 se žalobce dostavil na úřadu práce, kde předložil protokol o ústním jednání, v němž měly být uvedeny přesné údaje o kupci rodinného domu odvolatele – mělo se jednat o kopii protokolu, který byl sepsán úřednicí Magistrátu města Brna. Tento protokol není součástí spisové dokumentace, neboť dle dalšího protokolu o ústním jednání sepsaného na úřadu práce dne 26. 3. 2013 tento dokument odvolatel nedovoleně ze spisové dokumentace odcizil, přestože byl opatřen podacím razítkem a čárovým kódem.

Žalobce k tomu v odvolání prohlásil, že dokument nikoliv odcizil, ale pouze si vzal, co mu patřilo a bylo bez jeho vědomí a souhlasu kopírováno, a tedy odcizeno jemu. Úřad práce do spisové dokumentace až dne 29. 4. 2013 doplnil výše zmiňovaný protokol o ústním jednání sepsaný dne 6. 3. 2013 na odboru správních činností Magistrátu města Brna, oddělení rušení trvalého pobytu. Z tohoto protokolu jasně vyplývá, že odvolatel již není vlastníkem rodinného domu na ulici, neboť na základě kupní smlouvy ze dne 17. 12. 2012 se jeho vlastníky stala firma SIAp Speciální izolace a povrchy, s.r.o. Úřad práce výzvou ze dne 14. 3. 2013, kterou odvolatel osobně převzal dne 19. 3. 2013, vyzval žalobce k předložení dokladu o prodeji domu (kupní smlouvy). Žalobce se na základě výzvy dne 26. 3. 2013 na úřad práce dostavil, kupní smlouvu nedoložil. Výzvou ze dne 26. 3. 2013 (osobní převzetí dne 2. 4. 2013) byl žalobce znovu vyzván k předložení kupní smlouvy a současně i dokumentu, který nedovoleně odnesl ze spisové dokumentace (protokol Magistrátu města Brna) dne 26. 3. 2013. Do protokolu o ústním jednání ze dne 3. 4. 2013 uvedl, že tyto dokumenty u sebe k dnešnímu dni nemá a ani o nich neví, že by je někdy vlastnil.

Vzhledem k průběhu řízení a zjevné nespolupráci žalobce dokumenty doložit, požádal dne 5. 4. 2013 úřad práce v souladu s ustanovením § 50 ZPHN o sdělení informací Katastrální úřad pro Jihomoravský kraj (na základě jakého dokladu došlo k zápisu nemovitosti do katastru nemovitostí + přiložení kopie uvedeného dokumentu – kupní smlouvy) a Magistrát města Brna (postoupení protokolu o ústním jednání ze dne 6. 3. 2013 týkajícího se zrušení údaje o místě trvalého pobytu odvolatele). Současně úřad práce rozhodnutím ze dne

24. 4. 2013 (osobní převzetí odvolatelem dne 29. 4. 2013) č. j. MPSV-UP/2316113/13/HMN zastavil od 1. 3. 2013 výplatu příspěvku na živobytí do doby zjištění skutečného stavu věci, tedy obdržení důkazních prostředků od součinných institucí.

Dne 24. 4. 2013 obdržel úřad práce od Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj kopii kupní smlouvy ze dne 17. 12. 2013, dle které žalobce, jakožto výlučný vlastník, prodal rodinný dům včetně přináležejících pozemků firmě SlaP Speciální izolace a povrchy, s.r.o. za cenu 1.990.000 Kč s tím, že z této ceny bude uhrazeno 59.700 Kč finančnímu úřadu jako daň z převodu nemovitostí. Protokol o ústním jednání sepsaný na Magistrátu města Brna ze dne 6. 3. 2013 obdržel úřad práce dne 29. 4. 2013.

Výzvou č. j. MPSV-UP/2388744/13/HMN ze dne 29. 4. 2013 (osobní převzetí odvolatelem dne 9. 5. 2013) byla žalobci stanovena povinnost se ve lhůtě 8 dnů od doručení této výzvy dostavit osobně na úřad práce a doložit, jak bylo s penězi z prodeje nemovitosti naloženo. Pokud by doložil, že získané prostředky použil na zajištění trvalého bydlení pro svoji osobu, např. zakoupením si jiné nemovitosti, přihlédl by k tomu úřad práce při posouzení výše movitého majetku žalobce.

Do protokolu o ústním jednání ze dne 20. 5. 2013 žalobce uvedl, že na kupní smlouvě jsou uvedeny účty jeho matky a realitní kanceláře, dům nebyl jeho výlučným majetkem, byl dědictvím matky. Část peněz použil na zaplacení exekuce, dále na zaplacení dluhů, utržené peníze byly rozděleny na šest dílů po 315.000 Kč., jemu patřil jeden díl v této výši. Doložil potvrzení, že dne 19. 4. 2013 vrátil částku 200.000 Kč panu Ing. B. D., šlo o prostředky, které měl půjčeny na zakoupení zahrady v roce 1989 v Břeclavi. Dále předložil příjmový pokladní doklad, dle kterého dne 4. 10. 2012 uhradil částku 5.900 Kč jako exekuci, dle dalšího příjmového pokladního dokladu zaplatil dne 11. 2. 2013 3.000 Kč jako znalečné za znalecký odhad na dům na ulici a dne 22. 10. 2012 bylo na účet Raiffeisenbank, a.s. vloženo 17.283 Kč, přičemž z tohoto dokladu není možné odvodit, k čemu se vklad vztahuje ani kdo ho jmenovitě provedl.

Dne 20. 5. 2013 úřad práce zahájil z moci úřední správní řízení ve věci odejmutí příspěvku na živobytí z důvodu celkových sociálních a majetkových poměrů. Dne 5. 6. 2013 předložil odvolatel úřadu práce doklad, že čistý zisk z prodeje nemovitosti po odečtení daně z nemovitosti a odměny realitní kanceláři činil 1.890.000 Kč a tato částka byla rozdělena mezi celkem 6 osob (žalobce, jeho sourozenci a matka) ve výši 315.000 Kč pro každého.

Z dokladů, ze kterých vycházel úřad práce při vydání napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobce byl výlučným vlastníkem rodinného domu na ulici Tento dům užíval osobně k trvalému bydlení, tyto skutečnosti od roku 2007 nijak nezpochybňoval. K tvrzení, že měl dohodu s rodinnými příslušníky, že pokud dům neopraví a nebude v něm bydlet, bude cena z jeho prodeje rozdělena i mezi matku a sourozence, úřad práce nepřihlédl, neboť o této dohodě neexistuje písemný záznam. Toto tvrzení se jeví jako účelové s cílem, aby obdržená částka nebyla pro účely hmotné nouze posouzena jako movitý majetek žalobce. Žalovaný má za to, že neexistoval žádný reálný podklad, na jehož základě by byl žalobce povinen k rozdělení peněz z prodeje domu přistoupit. Naopak si měl být jako osoba čerpající dlouhodobě dávky ze systému pomoci v hmotné nouzi vědom toho, že je povinen v souladu

s ust. § 14 ZPHN zvýšit si příjem prodejem nebo využitím majetku. Konkrétně v případě žalobce využitím získaného movitého majetku k zajištění si výživy a ostatní základní osobních potřeb a případně úhradě odůvodněných nákladů na bydlení.

Úřad práce odůvodnil odejmutí příspěvku na živobytí tím, že celkové sociální a majetkové poměry jsou takové, že mohou i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních základních potřeb žalobce. Celkovými majetkovými poměry se podle ust. § 15 odst. 2 ZPHN rozumí hodnota movitého a nemovitého majetku vycházející z jeho zjištěné ceny, kterého lze využít ihned, popřípadě po určité době, pro zvýšení příjmu, a to jak krátkodobě k překlenutí přechodného stavu hmotné nouze, tak dlouhodobě, pokud nelze využít jiné možnosti. Z movitého a nemovitého majetku, uvedeného ve větě první, je vyloučen majetek, jehož prodej nebo jeho jiné využití nelze po osobě vyžadovat. Pokud jde podle poměrů osoby o běžný nemovitý nebo movitý majetek, jehož hodnota je zjevně nízká nebo naopak tak vysoká, že nelze mít pochyby o tom, že majetkové poměry nebrání přiznání dávky nebo naopak jsou na překážku přiznání dávky, nemusí být jeho cena podle zvláštního právního předpisu zjišťována.

Úřad práce odvolatele vyzval, aby doložil, jak bylo s penězi z prodeje naloženo. K dokladům, které odvolatel předložil, však nebylo přihlédnuto, neboť ZPHN neumožňuje zohlednit srážky, splátky ani jiné exekuční povinnosti. Navíc úhrada exekuce ve výši 5.900 Kč i vklad ve výši 17.283 Kč na účet Raiffeisenbank, a.s. byly provedeny v říjnu 2012, tedy před prodejem rodinného domu, a nejednalo se tedy o prostředky z něj získané. Až v odvolání odvolatel uvádí, že část prostředků využil k zakoupení chatky v zahrádkářské kolonii, ničím však toto tvrzení nepodložil. Dne 18. 3. 2013 naopak úřadu práce doložil Smlouvu o ubytování na ubytovně na ulici, tato smlouva byla uzavřena na dobu od 1. 3. 2013 do 30. 6. 2013.

Úřad práce v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nekonkretizoval, z jaké výše movitého majetku vycházel. Z celkové výše movitého majetku je vyloučena uvedená částka 6.820 Kč a také se přihlíží k nákladům, které v souvislosti s prodejem domu byl žalobce nucen uhradit (daň z převodu nemovitosti, znalečné za znalecký odhad). Úřad práce měl však za prokázané, že hodnota tohoto movitého majetku je dostatečně vysoká, a že proto žalobce podle ust. § 3 odst. 4 ZPHN není osobou v hmotné nouzi, neboť jeho celkové sociální a majetkové poměry jsou takové, že mu mohou i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb. Žalovaný se s názorem úřadu práce ohledně odejmutí příspěvku na živobytí ztotožnil.

Vzhledem k výše uvedenému je žalovaná strana přesvědčena, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu s právními předpisy, zejména se zákonem o pomoci v hmotné nouzi, zákonem o životním a existenčním minimu a správním řádem a na základě zjištěného skutkového stavu se znalostí všech aspektů individuálního případu. Žalovaná strana proto navrhuje žalobu v plném rozsahu zamítnout.

Na základě podání žalobce ze dne 25. 3. 2014 a po prokázání skutečnosti, že v případě jmenovaného jsou dány předpoklady pro osvobození od soudního poplatku, resp. pro ustanovení zástupce, soud usnesením ze dne 18. 6. 2014, č. j. 22 A 95/2013-47 ustanovil mu

pro předmětné řízení právním zástupcem JUDr. Petra Navrátila, advokáta se sídlem advokátní kanceláře Joštova 138/4, 602 00 Brno (ust. § 35 odst. 8 věty první, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“).

Správní orgán I. stupně vycházel při svém rozhodování o příspěvku na živobytí ze správního spisu, z jehož obsahu vyplývá, že žalobci byl přiznán příspěvek na živobytí (§ 4 odst. 1 písm. a), § 21 a násl. zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi ve znění pozdějších předpisů, dále jen „ZPHN“) byl žalobci přiznán od měsíce května 2007, jeho výše byla v průběhu pobírání dávky několikrát změněna, a to v závislosti na změně rozhodných skutečností. Dne 4. 2. 2013 osobně sdělil správnímu orgánu I. stupně změnu trvalého bydliště pravděpodobně na úřední adresu s tím, že realizaci změny trvalého bydliště ihned ohlásí. Dne 18. 1. 2013 Magistrát města Brna, odbor správních činností oddělení rušení trvalého pobytu, oznámil zahájení správního řízení ve věci zrušení údaje o místně trvalého pobytu žalobce a nařídil ústní jednání dne 6. 3. 2013.

Dne 14. 3. 2013 byl žalobce vyzván správním orgánem I. stupně, aby se dostavil dne 26. 3. 2013 k uvedenému správnímu orgánu a doložil údaje k dávce příspěvku na živobytí, sice doklad o prodeji domu (kupní smlouva). Na základě této výzvy se jmenovaný dostavil na úřad práce dne 26. 3. 2013, kupní smlouvu však nedoložil. Další výzvou ze dne 26. 3. 2013 byl opětovně vyzván k předložení kupní smlouvy, v sepsaném protokolu o ústním jednání dne 3. 4. 2013 však sdělil, že uvedený dokument nemá u sebe, rovněž si nebyl vědom, zda jej někdy vlastnil.

Správní orgán I. stupně přípisem ze dne 5. 4. 2013 požádal katastrální úřad pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Brno-město, o sdělení informací, na základě jakého dokladu došlo k zápisu prodeje nemovitosti na ulici, kupujícímu firmě SlaP Speciální izolace a povrchy, s.r.o., Hřbitovní, 664 42 Brno-Modřice do katastru nemovitostí a dále byl vznesen požadavek o přiložení kopie uvedeného dokladu, tj. kupní smlouvy.

Kupní smlouva ze dne 17. 12. 2013 byla doručena správnímu orgánu I. stupně 24. 4. 2013. Z jejího obsahu bylo zjištěno, že prodávající – žalobce, jakožto výlučný vlastník, prodal nemovitost – budovu č. p. v části obce, na pozemku parcela číslo, pozemek p. č. (zastavěná plocha a nádvoří), pozemek p.č.2562 (zahrada), pozemek p. č. (ostatní plocha), to vše se součástími a příslušenstvím zapsané na Listu vlastnictví č. pro obec Brno, k. ú. Řečkovice, okres Brno-město u katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Brno-město, kupujícímu SlaP Speciální izolace a povrchy, s.r.o., se sídlem Modřice, Hřbitovní 300, 664 42 Brno. Kupní cena byla stanovena ve výši 1.990.000 Kč. Ve spise je dále založena kopie zápisu do katastru nemovitostí, z které vyplývá, že na základě citované kupní smlouvy došlo k zápisu do katastru nemovitostí katastrální území Řečkovice, LV č. Dále dodatečně do spisu byl založen protokol o ústním jednání sepsaný dne 6. 3. 2013 na Magistrátu města Brna, odboru správních činností, oddělení rušení trvalého pobytu, z něhož byla zjištěna skutečnost, že žalobce není již vlastníkem rodinného domu na ulici, neboť na základě kupní smlouvy ze dne 17. 12. 2012 došlo k jeho prodeji.

Žalobce byl výzvou správního orgánu I. stupně ze dne 29. 4. 2013 vyzván k doložení jakým způsobem s finančními prostředky získanými z prodeje předmětné nemovitosti bylo naloženo.

Ve spise se dále nachází protokol o ústním jednání ze dne 20. 5. 2013 sepsaný u správního orgánu I. stupně, jímž žalobce potvrdil prodej předmětné nemovitosti dne 17. 12. 2012. Uvedl, že nemovitost nebyla jeho výlučným majetkem, jednalo se o dědictví matky. Část peněz byla použita na zaplacení exekuce, dále na zaplacení dluhů. Kupní cena byla rozdělena na šest dílů po 315.000 Kč mezi rodinné příslušníky. Z jakého důvodu byly získané finanční prostředky z prodeje rozděleny mezi rodinné příslušníky, však blíže nespecifikoval.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 19. 6. 2013, č. j. MPSV-UP/3518421/13/HMN, sp. zn. SZ/12560/2012/HMN byla žalobci ode dne 1. 3. 2013 odejmuta dávka příspěvku na živobytí, neboť bylo přihlédnuto k celkovým majetkovým a sociálním poměrům žadatele o dávku, nebyly průkazně doloženy doklady prokazující, z jakého důvodu byly získané finanční prostředky z prodeje rozděleny mezi další osoby. Žalobce tak úmyslně zatajoval důležité informace.

Dne 15. 7. 2013 bylo podáno odvolání proti citovanému rozhodnutí, o němž žalovaný rozhodl dne 12. 9. 2013, č. j. MPSV-UM/12102/13/9S-JMK, sp. zn. SZ/1784/2013/9S-JMK, rozhodnutí je předmětem přezkumného soudního řízení.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Podle § 1 odst. 1 ZPHN tento zákon upravuje poskytování pomoci k zajištění základních životních podmínek fyzickým osobám, které se nacházejí v hmotné nouzi prostřednictvím dávek pomoci v hmotné nouzi.

Podmínky, za nichž se osoba nachází v hmotné nouzi a za nichž je považována za osobu v hmotné nouzi, jsou vymezeny v ust. § 2 citovaného zákona.

Podle ust. § 4 odst. 1 citovaného zákona dávky v systému pomoci v hmotné nouzi:

- a) příspěvek na živobytí,

- b) doplatek na bydlení,
- c) mimořádná okamžitá pomoc.

Podle ust. § 4 odst. 2 citovaného zákona příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení jsou dávky měsíčně se opakující.

Podle ust. § 3 odst. 4 citovaného zákona orgán pomoci v hmotné nouzi může v odůvodněných případech určit, že osobou v hmotné nouzi není osoba, jejíž celkové sociální a majetkové poměry jsou takové, že ji mohou i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručují dostatečné zajištění její výživy a ostatních základních osobních potřeb.

Podle ust. § 14 odst. 1 citovaného zákona zvýšením, přímo prodejem nebo jiným využitím majetku se rozumí prodej nebo jiné využití majetku, který nepatří mezi věci, jejichž prodej nebo jejich jiné využití se podle tohoto zákona nevyžaduje, nebo které podle zvláštních předpisů nepodléhají výkonu rozhodnutí.

Podle ust. § 15 odst. 1 citovaného zákona pro účely tohoto zákona se celkovými sociálními poměry rozumí podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze, do kterého se osoba dostala. Při posuzování celkových sociálních poměrů příslušný orgán pomoci v hmotné nouzi posuzuje také využívání jiného než vlastního majetku, které umožňují zpravidla osoby blízké.

Podle ust. § 15 odst. 2 citovaného zákona pro účely tohoto zákona se celkovými majetkovými poměry rozumí hodnota movitého a nemovitého majetku vycházející z jeho zjištěné ceny, kterého lze využít ihned popřípadě po určité době pro zvýšení příjmu, a to jak krátkodobě přechodně přechodného stavu hmotné nouze, tak dlouhodobě, pokud nelze využít jiné možnosti. Z movitého a nemovitého majetku uvedené ve větě první je vyloučen majetek, jehož prodej nebo jeho jiné využití nelze po osobě vyžadovat. Pokud jde podle poměrů osoby o běžný nemovitý nebo movitý majetek, jehož hodnota je zjevně nízká, nebo naopak tak vysoká, že nelze mít pochyby o tom, že majetkové poměry nebrání přiznání dávky nebo naopak jsou na překážku, přiznání dávky nemusí být jeho cena podle zvláštního právního předpisu zjišťována.

Ze shora citovaných zákonných ustanovení je zřejmé, že jednou ze základních podmínek pro rozhodnutí, respektive přiznání příspěvku na živobytí nebo i dalších dávek v systému pomoci v hmotné nouzi, je znalost příjmu žadatele a spolu s ním posuzovaných osob, respektive bez znalosti těchto příjmů není rozhodující orgán schopen zjistit, zda žadatel nárok na uvedený příspěvek má či nikoliv. V této projednávané věci bylo bezpochyby prokázáno, že žalobce byl svými majetkovými poměry dostatečně zabezpečen, neboť byl výlučným vlastníkem rodinného domu na ulici Uvedený dům užíval osobně k trvalému bydlení, což nezpochybňoval. Dle kupní smlouvy ze dne 17. 12. 2012 bylo zjištěno, že rodinný dům prodal, za kupní cenu 1.990.000 Kč, utržené finanční prostředky byly rozděleny na šest dílů po 315.000 Kč mezi rodinné příslušníky, což však důkazně nebylo prokázáno, na výzvu správního orgánu I. stupně uvedenou skutečnost blíže nespecifikoval. Část svého podílu použil na zaplacení exekucí a dluhů, což z hlediska posuzování podmínek nároku na dávku v hmotné nouzi, je irelevantní. K odvolání přiložil prohlášení své matky L.

Ch. o rozdělení peněz z prodeje domu, kopii dokladu o výběru peněz z banky a kopii o převzetí podílu 315.000 Kč s podpisy všech šesti zúčastněných. Dále doložil potvrzení, že dne 19. 4. 2013 vrátil částku 200.000 Kč panu Ing. B. D., jednalo se o prostředky, které měl půjčeny na zakoupení zahrady v roce 1989 v Břeclavi. Dne 5. 6. 2013 předložil správnímu orgánu I. stupně doklad, že čistý zisk z prodeje nemovitosti po odečtení daně z nemovitosti a odměny realitní kanceláři činil 1.890.000 Kč. Žalobce je svobodný, dle § 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů, byl tudíž posuzován samostatně. Příspěvek na živobytí byl mu přiznán od měsíce května 2007, jeho výše byla v průběhu pobírání dávky několikrát změněna, a to v závislosti na změně rozhodných skutečností. Výplata příspěvku na živobytí mu byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně zastavena dne 24. 4. 2013, poslední dávky mu byly vyplaceny v únoru roku 2013.

Na základě shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že skutkový stav, ze kterého žalovaný při svém rozhodování vycházel, dává dostatečný podklad pro právní názor, že celkové sociální a majetkové poměry žalobce i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení, mohou zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních jeho základních potřeb (§ 15 v návaznosti na § 14 odst. 1 ZPHN). Ze správního řízení vyplynula nedostatečná součinnost žalobce se správním orgánem, neboť na výzvu správního orgánu ze dne 26. 3. 2013 popřel jakékoliv vlastnictví nemovitosti a její prodej. Požadované doklady nedoložil, úmyslně tak zatajil důležité informace. Správní orgán učinil šetření z moci úřední, prodej rodinného domu na ulici, jehož byl žalobce vlastníkem, byl prokázán kupní smlouvou ze dne 17. 12. 2012. Rovněž byl žalobce i nečinný v průkaznosti skutečnosti, z jakého důvodu získané finanční prostředky z prodeje byly rozděleny mezi rodinné příslušníky, bližší specifikace nebyla provedena. Žalobce sice předložil úhradu exekuce ve výši 5.900 Kč, i vklad ve výši 17.283 Kč na účet Raiffeisenbank, a.s. v říjnu 2012, jednalo se však o platby před datem prodeje rodinného domu, tudíž o prostředky nikoliv z prodeje nemovitosti získané. V odvolání uvedl, že část prostředků využil k zakoupení chatky v zahrádkářské kolonii, tvrzení však nebylo průkazně doloženo. Lze sice připustit, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyplývá bližší konkretizace výše movitého majetku, s níž správní orgán vycházel, avšak je zcela zřejmo, že hodnota movitého majetku byla dostatečně vysoká, tudíž žalobce nebyl osobou v hmotné nouzi (§ 3 odst. 4 ZPHN). Jeho celkové sociální a majetkové poměry jsou takové, že mu mohou i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb.

Krajský soud v Brně proto uzavírá, že vznesené námitky žalobcem nebyly shledány opodstatněnými, žalovaný se nedopustil právního pochybení v projednávané věci. Vady řízení, které by měly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy soud neshledal. Žaloba proto podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodná byla zamítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci nebyl úspěšný, ve věci byl plně úspěšný žalovaný, který měl vůči žalobci právo na náhradu nákladů řízení v soudním řízení důvodně vynaložených. Žalovaný však nárok na náhradu neuplatnil, a ani ze soudního spisu nevyplývalo, že by mu nějaké náklady v souvislosti s řízením před soudem vznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení proti žalobci nepřiznal. Rovněž nebyly přiznány ani náklady řízení právnímu zástupci žalobce JUDr. Petra Navrátila,

ustanoveného usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 18. 6. 2014, č. j. 22 A 95/2013-47, neboť z obsahu soudního spisu nebylo zjištěno, že by ve věci učinil jakýkoliv právní úkon.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. srpna 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová